

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Nucleus Practici Tractatus, De Legibus

Marchius, Ewald

Coloniæ Agrippinæ, 1660 [erschienen] 1661

Cap. XXXIII. Quantum temporis requiratur ut consuetudo legem inducat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42256

Addidi, quod debeat intendi, non tantum, ut Consuetudo quædam fiat, sed etiam, ut nascatur obligatio. Ita enim docet Glossa in Capit. Frustra d, ff. 8. ubi dicit, ad Consuetudinem necessarium esse, ut eo animo & intentione servetur, ut Jus in posterum fiat. Hinc multæ sunt laudabiles Consuetudines antiquæ in Populo Christiano, quæ tamen vim LEGIS non habent, neque obligant ad sui observationem.

C A P U T XXXIII.

Quantum temporis requiratur, ut Consuetudo LEGEM inducat?

Respondeo: ut viâ quasi Præscriptionis id fiat, requiri tempus decem annorum, illudque etiam sufficere, non tantum in materia civili, sed etiam in materiâ Canonicâ, modo non sit contra aliquem Canonem jam constitutum. Ita docet Glossa locis supra cit. & Panoritanus similiter cum aliis Canonistis. Item Covarruvias li. 1. variarum cap. 17. num. 8. Et Navarrus in summâ. cap. 13. n. 19. Et quidem, quod in materiâ civili, ita res se habeat, manifestum est, quia, uti supra dictum, Jus Civile. sive ad LEGEM inducendam, sive abrogandam, per consuetudinem, requirit tempus longævum, cujusmodi
decla-

declarat esse tempus decem annorum.

Quod vero, etiam similiter se habeat, in materia Canonica, ubi non est contra Jus, sic potest declarari. Quia in illis, quæ non sunt contra Jus, non requiritur quo ad similia plus temporis, ad Præscriptionem, Jure Canonico, quam Civili. Unde non est fundamentum, requirendi plus temporis, in materia Canonica quam Civili, præsertim, cum istæ LEGES tendant ad majorem Religionis honestatem, & convenientem cultum. Ita Wiggers loco cit.

Quantum vero ad tempus, ut Consuetudo habeat vim LEGIS, viâ conniventiae, sive tacitæ approbationis Personalis Principis, non est necessarium decennium, sed brevius tempus potest sufficere. Verumtamen, illud non est, certo annorum numero, à Jure definitum, nec commode definiri potest, quia sufficiens signum tacitæ voluntatis Principis approbantis, seu confirmantis consuetudine, juxta intentionem populi, cum in factis consistat, pendet ex diversis conjecturis, quæ non sunt æquales, in omnibus consuetudinibus, atque ita potest in aliquibus, breviori tempore constare sufficienter de Principis voluntate, quam in aliis: nam quædam sunt, quæ frequentiore habent usum, & magis com-

munem, ac publicum, quam aliæ. Item in aliquibus occurrunt plures occasiones, quibus insinuentur, voluntas, & assensus Principis, quam in cæteris.

C A P U T XXXIV.

*Quas Personas obliget Consuetudo? Et an
Laicorum Consuetudo possit
obligare Clericos?*

Respondeo Consuetudinem æquiparari Legi scriptæ, hac in parte, nam sicut Lex obligat subditos, ita & consuetudo, & sicut Lex non obligat extra Territorium, pro quo fertur, ita nec Consuetudo, unde si hæc sit universalis totius Ecclesiæ, omnes Christianos indistinctè obligabit, si solius Regni alicujus aut Episcopatus, omnes illius incolas respective, & sic de cæteris communitibus cum proportione.

Generalis autem regula est, quod Consuetudo unius Communitatis, non obliget alteram distinctam, quia una non habet Potestatem imponendi alteri Legem, neque ad hoc censetur Princeps præbere suum consensum. Idque adeo verum est, ut Consuetudo Episcopatus Romani, quatenus est particularis Ecclesia, non obliget Ecclesias alias, ut notat Panormit. in cap. ult. de feriis. Quod etiam

etiam